

volacím řízení posuzovati podle § 228 c. ř. s. Dovolatelka však ani nevrzdila, tím méně osvědčila, že má právní zájem na brzkém zjištění sporného právního poměru. Ustanovení § 236 c. ř. s. nemůže proto v dovolacím řízení již přijíti v úvahu, ana dovolatelka omezila a vzhledem k § 502 odstavec třetí c. ř. s. musila omeziti své dovolací právo na rozhodnutí o určovacím návrhu, takže nejde již o mezitímní návrh určovací, nýbrž o samostatný návrh, jenž je přípustný jen za podmínek § 228 c. ř. s. Nemůže si proto dovolatelka stěžovati, že odvolací soud potvrdil dotyčnou část prvního rozsudku o mezitímním určovacím návrhu z důvodů jiných, podle mínění stěžovatelky nepřiléhavých.

Čís. 12967.

Vyhlášením konkursu na pozůstalost přestává působnost pozůstalostního soudu a další řízení přechází na konkursní soud a na jeho úřední orgány.

K rozhodnutí o tom, zda peníze uložené z pojistek na účty obmyšlených osob mají jim býti vydány, nebyl po vyhlášení konkursu na pozůstalost příslušným pozůstalostní soud, nýbrž orgány uvedené v §§ 117, 118, 95 konk. řádu, třebaže před vyhlášením konkursu bylo pravoplatnými usneseními pozůstalostního soudu vysloveno vyloučení pojistných peněz z pozůstalosti.

Do usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo po vyhlášení konkursu rozhodnuto o vydání pojistných hodnot, jest oprávněn k rekursu správce úpadkové podstaty.

(Rozh. ze dne 27. října 1933, R II 344/33.)

Pozůstalostní soud usnesením ze dne 21. listopadu 1932 nařídil, by realizáty veškerých pojistek, které zůstavitel Dr. Ervin G. uzavřel, poukázány byly spořitelně v M. na konto »Výtěžek z pojistek pozůstalosti po Dr. Ervinu G-ovi«. Usnesením téhož soudu ze dne 27. prosince 1932 bylo nařízeno, že veškeré vklady v tomto usnesení uvedené, mezi nimiž též vklady ve prospěch Elišky B-ové, Maxe a Jindřišky G-ových a Oskara G-a zůstanou až do odvolání soudu vinkulovány a nemohou jimi osoby, v jejichž prospěch byly pojistky uzavřeny, bez soudního svolení nakládati. Dne 3. května 1933 byl na pozůstalost po Dr. Ervinu G-ovi uvalen konkurs. Usnesením ze dne 6. června 1933 uvolnil pozůstalostní soud ve prospěch Elišky B-ové, Maxe a Jindřišky G-ových a Oskara G-a peníze uložené na základě pojistek. K rekursu správce konkursní podstaty rekursní soud zrušil usnesení pozůstalostního soudu ze dne 6. června 1933. Důvody: Dne 3. května 1933 byl na pozůstalost po Dr. Ervinu G-ovi uvalen konkurs a tím nastala co do projednávání pozůstalosti změna v tom způsobu, že se pozůstalostní řízení přeměnilo v řízení konkursní. Tím okamžikem nebyl již pozůstalostní soud příslušným k rozhodnutí, zda mají býti uvolněny peníze uložené k soudu ve prospěch třetích osob, nýbrž jsou příslušny k rozhodnutí o tom, zda peníze mají býti vydány, jen orgány v kon-

kursním řádu uvedené (§§ 117, 118, 95 konk. ř.). Rozhodl-li nesporný soud jako soud pozůstalostní, učinil tak nesprávně a bylo jeho usnesení zrušiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům Elišky B-ové, Maxe a Jindřišky G-ových a Oskara G-a.

D ů v o d y:

Správným jest názor rekursního soudu, že vyhlášením konkursu na jmění pozůstalostní přestává působnost pozůstalostního soudu a že další řízení přechází na konkursní soud a jeho úřední orgány, řízení se řídí předpisy konkursního řádu a že proto nebyl pozůstalostní soud po vyhlášení konkursu na pozůstalost příslušným k rozhodnutí o tom, zda hodnoty uložené z pojistek na konta osob obmyšlených mají jim býti vydány, nýbrž orgány uvedené v §§ 117, 118, 95 konk. ř. Tomu nepřekáží ani předchozí usnesení pozůstalostního soudu ze dne 21. listopadu 1932 a usnesení ze dne 27. prosince 1932 č. j. D I 491/32-230 vydaná před vyhlášením konkursu, třebaže jimi bylo vysloveno vyloučení pojistných hodnot z pozůstalostní podstaty a třebaže usnesení ta jsou pravoplatná. Neboť tím byla otázka ta vyřešena jen pokud se týká pozůstalostní podstaty a nikoliv konkursní podstaty, kteréžto pojmy se ani nekryjí, hledíc k tomu, že do konkursní podstaty nepatří věci z exekuce vyloučené (§ 3 odstavec (1) k. ř.), kdežto do pozůstalostní podstaty patří veškeré zůstavené jmění (§ 531 obč. zák., § 97 nesporného řízení) vyjmouc věci nesporně cizí (§ 104 nesporného řízení). Dovolací rekurenti sami poukazují na rozhodnutí čís. 2339 sb. n. s., v němž bylo dovozeno, že věřitelé pozůstalostní nemají oprávnění v pozůstalostním řízení žádati, by ty neb ony věci byly pojaty do jmění pozůstalostního neb aby byly z jmění toho vyloučeny. Naproti tomu jsou však konkursní věřitelé oprávnění spolurozhodovati o nárocích na vyloučení věcí z konkursní podstaty (§ 47 konk. ř.), ať již přímo ve schůzi věřitelů (§ 90 a 95 konk. ř.), anebo prostřednictvím věřitelského výboru (§ 86 a 118 čís. 5 konk. ř.), anebo prostřednictvím správce konkursní podstaty, jenž podle § 117 konk. ř. jest povinen vyžádati si ke všem důležitým opatřením usnesení věřitelského výboru. Nelze je proto o toto právo připraviti z důvodu, že pozůstalostní soud před vyhlášením konkursu podle § 27 věty druhé nesporného řízení pravoplatně rozhodl o vyloučení věcí z pozůstalostní podstaty, a zůstává proto toto rozhodnutí pravoplatným jen pro obor nesporného řízení. Nelze také uznati, že správce konkursní podstaty nebyl oprávněn k rekursu proti usnesení vydanému pozůstalostním soudem po vyhlášení konkursu. Neboť podle § 6 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. jest účastníkem nesporného řízení, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nebo kdo uplatňuje právní zájem, aby soud učinil rozhodnutí. Není pochyby o tom, že správce konkursní podstaty má právní zájem na tom, aby usnesení pozůstalostního soudu o vydání pojistných hodnot osobám obmyšleným bylo shlazeno, neboť jeho povinností podle § 79 konk. ř. jest zjistiti stav podstaty, pečovati o dobytí

a zajištění jmění podstaty, jakož i o zjištění dluhů úpadcových, zkoumati přihlášené nároky a vésti spory, které se týkají podstaty, a ručí všem účastníkům za majetkovou újmu, která by vzešla zanedbáním povinností mu uložených. Jest proto účastníkem nesporného řízení a byl podle § 37 zákona čis. 100/1931 sb. z. a n. k rekursu oprávněn.

Čís. 12968.

Pro odložení exekuce není podmínkou ani předpokladem, že exekuce byla již povolena.

Nabylo-li usnesení o přikázání k vybrání již moci práva, nevadí jeho platnosti, že bylo vydáno soudem exekuci povolujícím, nikoliv soudem exekučním.

Povaha vykonaného již přikázání k vybrání nebrání dočasnému odkladu účinků uvedených v § 308 ex. ř. a lze i po doručení příkazního usnesení odložit exekuci s účinky § 43, prvý odstavec, ex. ř., ac-li vymáhající věřitel přikázanou pohledávku skutečně již nevybral a ji ke svému uspokojení nepoužil.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1933, R I 988/33.)

Soud první stolice zamítl návrh, by byl povolen odklad exekuce zřízením zástavního práva na nemovitosti a zabavením pohledávek a přikázáním jich k vybrání. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníka potud, že povolil odklad exekuce přikázáním pohledávek k vybrání. Důvody: Návrh povinné strany na odklad exekuce byl u povolujícího soudu podán dne 24. června 1932, tudíž před povolením exekuce, o jejíž odklad bylo žádáno. Pokud jde o exekuci vnučeným zřízením práva zástavního, zamítl první soud právem návrh, neboť povolením zřízení zástavního práva a zápisem tohoto práva do pozemkových knih je exekuce skončena a nelze říci, že by s tímto exekučním úkonem bylo pro povinného spojeno nebezpečnoství nenahraditelné nebo těžce napravitelné majetkové újmy; proto neměl býti odklad podle § 44 prvý odstavec ex. ř. povolen. Jinak se to má s exekucí zabavením pohledávek povinného. Zde následuje na zabavení pohledávek jejich přikázání, čímž by vymáhající strana byla oprávněna pohledávky vybrati, čímž by mohl povinný ohrožen býti ve svém majetku, kdyby jeho žalobě o prohlášení exekučního titulu za neplatný bylo vyhověno. Pouhým odkladem přikázání pohledávek bez zrušení jejich zabavení není ohroženo uspokojení vymáhajícího věřitele a nebylo proto třeba, uložiti povinnému složení jistoty.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele a změnil napadené usnesení potud, že se nevyhovuje návrhu povinné strany na odklad exekuce přikázáním k vybrání pohledávky příslušející dlužníku proti Poštovní spořitelně v Praze, dále že se odklad exekuce přikázáním k vybrání pohledávek příslušejících dlužníku proti Občanské záložně v J. z běžného účtu v částce 60.000 Kč a proti bance Ž. z běžného účtu v částce 60.000 Kč povoluje až do právoplatného rozhodnutí sporu Ck VI 229/32.